

**Schuthouding van den roerdomp.** — Hoeveel lezers hebben ooit het gebrul van den roerdomp gehoord? Hoeveelen hebben hem ooit in't wild gezien? Mij dunkt het aantal is niet groot. Men vertelt veel geheimzinnigs van dit dier; zijn schuwheid en zijn geluid, dat in de stilte werkelijk iets onaangenaams heeft, zijn daarvan de oorzaken.

Ik beschouw het dan ook als een groot toeval, dat ik dezen schuwen trekvogel in den strengen winter van 1916 in 't veld van nabij kon waarnemen.

Ik had een wandeling gemaakt over den togevroren Merwede bij Gorinchem en keerde langs de Linge terug. Waar de Linge door de militaire overstromingssluis zijn water op het Kanaal van Steenenhoek loost, was een groot wak, waarin het krioelde van meerkoeten en talingen. Van de sluisbrug af wierpen menschen stukjes brood in 't water en de anders zoo schuwe vogels gedroegen zich als tamme eenden in de stadsgracht. De honger had hun schuwheid overwonnen en ze wedijverden om wat machtig te worden van het toegeworpen voedsel.

Hoog in de lucht zweefde een groote vogel, een reiger was het niet, al geelk hij er wat op. Hij streek neer in een dor rietboschje aan den kant. Aan de kleur herkende ik een roerdomp.

Ik naderde voorzichtig, spearde door de rietstengels, maar zag niets wat op een roerdomp leek. Een jongen was mij gevolgd. »Zie je wat jongen?« — »Neen, maar hij zit er toch in.«

Wat me 't meest benieuwde, was de wijze, waarop de roerdomp zich zoo verbergen kon. Het rietboschje was maar enkele vierkante meters groot en zeer ijl. We bleven staan om het dier niet te verjagen.

»Daar staat-ie!« — »Waar?« — »Wel daar!« — »Maar wáár dan toch?«

Eindelijk ja waarachtig, daar stond sinjeur, een paar pas van me af, rechtop, de snavel loodrecht naar boven, de hals gestrekt, in vorm en kleur geheel verloren tusschen het gele riet.

We weten, dat de roerdomp van alle steltloopers de meest rechtopgaande houding heeft; het lichaam staat in 't verlengde van zijn pooten. De kleur is okergeel met zwartbruine streepen en vlekken, de buik lichter van kleur, overlangs gestreept. De snavel is geel, de pooten zijn groen. In deze schutkleur en teekening heeft de roerdomp al een uitstekend hulpmiddel om zich in het gele streeperige riet onzichtbaar te maken en het was natuurlijk geen toeval, dat het dier juist op dit rietboschje neerstreek.

Misschien is het niet algemeen bekend, dat hij door zijn houding rechtop, met den snavel loodrecht in de lucht zich onbeweeglijk stilsthoudende, zelfs in 't helderste daglicht bijna niet in de gele rietstengels te ontdekken is.

Het riet is de natuurlijke schuilplaats van dezen schuwen vogel; hij laat er zich niet gemakkelijk uit drijven, stelt zich, als hij wordt opgejaagd een eind verder weer even onzichtbaar op, zonder het riet te verlaten.

Men zegt, dat roerdampen nog al brutaal zijn als het er op aankomt, en menschen en honden aanvallen in het riet. Mijn roerdomp was goedaardig, misschien had de honger zijn strijdust gebluscht; hij vloog op en verdween toen ik dichterbij kwam.

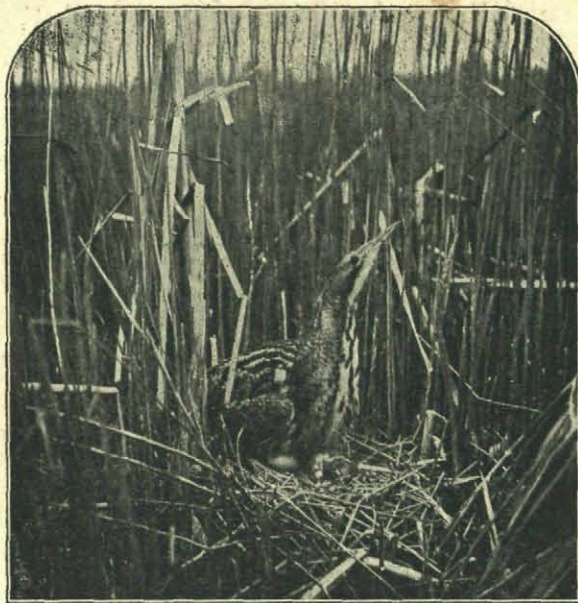
Strijen.

Dr. L. M. METZ.

**Kleur van bladeren.** — Hierbij deel ik u een merkwaardigheid mee, die ik in onzen tuin heb opgemerkt. Namelijk van een Ampelopsis, die gedeeltelijk op een donkergrijze schutting en gedeeltelijk op een lichten muur groeit, zijn de bladeren op de schutting nog heelemaal rood, terwijl ze op den muur al groen zijn. Mijns inziens komt dit hierdoor, dat de lichte muur de warmte terugkaatst. De afscheiding is bijzonder duidelijk.

Leiden.

FRANNY DE GRAAFF.



Roerdomp bij 't nest.

Foto A. BURDET.